

“La meva pregària transcorre tot restaurant una capella o netejant una imatge”

Dc, 8/09/2021 per Catalunya Religió

(*Ramon Bassas -CR*) En **Roger Cortina** diu que no té cap necessitat de fer vacances i quan en fa, comptades vegades, té bastant a veure “amb la seva vida”. I la seva vida, rotundament, són les imatges religioses. Regenta un [establiment](#) “dels pocs que queden a Catalunya” dedicat a la venda i restauració d'imatgeria religiosa, objectes litúrgics i de culte, a Berga. A més, fa més de 25 anys, va agafar el relleu de la persona que cuidava de manera voluntària les [vuit capelles](#) que envolten la muntanya de Queralt. “Aquestes capelles del segle XVII” —ens informa en Roger—, “van ser aixecades per subscripció popular per tal d'acollir i aixoplugar els pelegrins que pugen al santuari. Són construccions obertes amb una fornícula al fons on hi ha la imatge del sant al qual estan dedicades. Aquestes, amb una neteja mensual n'hi ha prou. Ara fa justament deu anys una campanya popular amb la qual foren totes 8 restaurades completament. Vaig mirar d'involucrar l'Ajuntament, entitats i particulars aconseguint els 36 mil euros que va valdre restaurar-les. D'ençà la restauració que s'havia fet després de la guerra civil, no s'hi havia tornat a fer obres importants”— segueix.

—Però no s'acaba aquí, oi?

—No, a part d'això, porto la cura i manteniment de l'església romànica de Sant Pere de Madrona, la capella del cementiri. D'ençà la marxa dels franciscans de la ciutat de Berga després de 700 anys, hem creat una associació per de mantenir l'església oberta i poder celebrar les festes religioses berguedanes lligades en aquesta església. D'alguna manera, mantenir la presència i simbologia franciscana a la ciutat.

—També se't coneix, a Berga, per la teva tasca de restauració de les capelles a façanes de carrers i places. També n'has fet un llibre.

—Sí, al llarg dels darrers 25 anys, com a projecte personal, n’he fet restaurar prop de 40, tot restaurant-ne els exteriors, interiors i il·luminant-les de nou a la nit. Després, en procuro el seu manteniment perquè mantinguin sempre un bon aspecte i miro d’engalanar-les per les festivitats respectives. El llibre que vaig fer n’explica la seva història i arran d’això amb l’Ajuntament de Berga vam crear visites guiades per tal de fer-ne difusió.

—Últimament també has intervingut en les capelles de Barcelona.

—Com que hi passo els caps de setmana, perquè hi tinc família, he restaurat algunes capelletes emblemàtiques dels carrers de la ciutat, com les dues capelletes de Santa Eulàlia de la baixada que porta el seu nom, davant la catedral i la que està a la volta del carrer Boqueria, o també la de Sant Cristòfol del carrer Boquer... A mi em sap greu que el despoblament dels barris antics, afectin també aquestes petites construccions que estan sempre a mans dels veïns.

—Perquè la gent acabi d’entendre el grau de la teva dedicació ens has d’explicar què fas amb els campanars de Berga

—Bé, en porto el manteniment dels 3 que tenim a ciutat, així com la cura dels rellotges i campanes. Faig el manteniment bàsic, solucionar petites avaries, canvi de cordes, engreixar-los o posar-los a hora. Quan l’avaria és més complexa, avisar l’especialista— riu.

En Roger pensa seguir endavant amb aquestes tasques i no hi ha pandèmia que l’aturi. “Tenim la gran sort que els grans projectes de restauració gràcies a tota la gent que hi participa i col·labora, ja s’han portat a terme, tot i que sempre surten coses a millorar i arreglar”, m’aclareix.

—Bé, tot plegat fa pensar que hi dediquis les 24 hores al dia

—Ben bé. Que en la majoria de moments no pugui dir si tot això que desenvolupo sigui una feina o un hobby, ja diu molt amb l’esperit amb que ho porto a terme.

—Gairebé no goso preguntar sobre l’impacte de tot plegat en la seva fe

—En realitat, tot això a la meua vida podríem dir que es una pregària.

—Una pregària?

—La pregària pot ser resada per una persona que llegeix o recita de memòria un text adreçat a Déu, però en el meu cas, per exemple, la pregària transcorre tot restaurant una capella d’una façana de carrer o netejant una imatge. Sense dir res, m’endinso en un espai de temps i contacte amb Déu.

Per si fos poc, en Roger també participa als actes litúrgics. “Porto els cants a la missa dominical, toco l’harmonium, i miro de tenir preparades les esglésies que cuido el dia de la seva festivitat. Com molta altra gent, fem serveis també importants encara que a vegades no és vegin i siguin poc valorats... A l’entorn d’una parròquia, hi ha molt més que els grups de catequesi, Caritas o Mans Unides. Hi ha moltes persones que per dedicació voluntària amb grup o de forma individual mantenen la cura i el dia a dia de moltes coses que directament o no, parlen de la presència de l’església. Tots aquests referents religiosos de pobles i ciutats a nivell cultural i artístic encara que no siguin directament propietat de

l'església estiguin cuidats i en bon estat, és importantíssim!"

—I tant!

—Hi ha una dita que diu: "misèria crida misèria". Quin seria el missatge que ens donaria l'arribada a una ciutat on tots els seus temples, ermites i capelles estiguin ruïnoses, deixades i brutes?

—A més, és una tasca molt laical

—Sí, la manca de capellans als nostres entorns es cada cop és més evident. Ara mateix, la mort del capellà custodi de Queralt, [mossèn Ramon Barniol](#), fa que perdem la figura d'un clergue només dedicat al santuari i serà necessari l'organització d'un grup de persones per portar-ne el dia a dia. El concepte de parròquia com l'enteníem ja està morint a molts pobles del nostre bisbat. És una cadena silenciosa i no avança precisament lenta. L'única manera d'aturar tot això, és la implicació dels laics. Hi ha en joc coses molt més importants que l'església com a institució, hi ha en joc la nostra cultura i les nostres arrels com a poble que parlen del que som i d'on venim.